

Els contes africans de Marc Egea

El músic publica 'African Tales', un disc gravat íntegrament amb instruments de cuina

Violista de roda, afeccionat a la literatura i la filosofia, experimentador insaciable... tot i que **Marc Egea** no para, des de Sons de la Mediterrània intentem seguir-li el ritme. A *African Tales* (Discordian Records, 2016), reuneix 25 peces vinculades a contes africans i interpretades íntegrament amb estris de cuina.

Ocell de la portada del disc 'African Tales', dissenyada per Lali Pantone

Com sorgeix la idea de lligar contes africans amb estris de cuina? "De fet, la idea sorgeix a posteriori -explica **Marc Egea**-, moltes d'aquestes peces ja les tenia fetes, i la idea de fer un treball amb estris culinaris feia anys que l'anava arrossegant. Volia donar-li una unitat temàtica, una mica com vaig fer amb l'àlbum *Gulliver* (Discordian, 2013), i no em sortia res. A partir de les lectures de *Viatge al Congo*, d'**André Gide**, però especialment dels reculls de contes africans *Antología Negra* de **Blaise Cendrars** (Árdora, 2010) i *Mis cuentos africanos* de **Nelson Mandela** (Siruela, 2007), se'm va acudir vincular aquestes músiques amb els contes africans".

Un cop establert el vincle temàtic, **Egea** va escriure algunes peces més, i el fet és que escoltant l'àlbum es fàcil establir connexions entre l'aire primitiu, selvàtic i salvatge dels sons amb títols com "The Talking Tree", "Crocodile Skin", "The Princess of the Clouds", "The Legend of the Elephant"... i altres de tan sonors com "Marandenbone", "Funtinnduha" i "Samba Gana".

A *African Tales* és juga amb els ritmes i sobretot amb una amplíssima paleta tímbrica, però també amb melodies. "No hi ha efectes, tot el que sona, sona al natural", explica **Marc Egea**, que ha investigat i treballat a fons amb les possibilitats sonores dels estris de cuina, des de les diverses maneres de bufar les ampolles fins als intervals de les copes de vidre fregades, passant per un baix continu aconseguit fent girar una moneda en una cassola, tal i com es fa, per exemple, al nord d'Itàlia.

Com en aquelles pel·lícules on s'assegura que no s'ha maltractat cap animal durant el rodatge, als crèdits del disc es deixa clar que durant la gravació no s'ha trencat cap plat. No obstant, hi ha peces, com ara "The Talking Tree", on hi ha efectes sorprenents i estrepitosos que fan pensar en alguna trencadissa. "Ho vaig fer amb un grapat de forquilles i culleres, i em va costar perquè al principi el so es distorsionava molt", explica el músic, que ja prepara la propera publicació d'un altre àlbum, en aquest cas amb el quartet Alenky i evocant el mirall que va travessar Alícia, el personatge de **Lewis Carroll**, per a després de l'estiu.

Podeu escoltar *African Tales* en aquest enllaç.